

Arrest

nr. 252 368 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X (*alias*: X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker verklaarde in het kader van het eerste door hem ingediende verzoek om internationale bescherming H. M. I. te heten en sinds zijn geboorte tot aan zijn vertrek steeds in Soedan te hebben verbleven. Zijn vader was een Somaliër, die door de familie van zijn moeder werd gedood voordat hij en zijn tweelingbroer, H., geboren werden. Verzoekers moeder was etnisch Zaghawa, afkomstig uit Noord-Darfoer. Verzoeker verklaarde verder te zijn geboren in de stad El-Fasher, op 1 januari 1995. Zijn moeder stierf bij de bevalling en hij gaf aan te zijn opgevoed door zijn grootmoeder aan moederszijde. Aan het einde van het jaar 2014 verliet verzoeker Soedan. Hij stelde geen identiteitsdocumenten of rechten te hebben in Soedan, omdat hij de familie van zijn vader en moeder niet kent, hetgeen eveneens een reden was voor zijn vertrek. Verzoeker reisde naar Libië, alwaar hij bijna twee jaar verbleef, vervolgens met de boot naar Italië en via Frankrijk naar Duitsland. Hij wilde daarna verder reizen naar Noorwegen, maar werd in Denemarken tegengehouden. Hij keerde uiteindelijk terug naar Duitsland waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende dat vervolgens werd afgewezen in het kader van de Dublin-procedure omdat zijn vingerafdrukken in Italië reeds werden genomen. Verzoeker keerde niet terug naar Italië, maar reisde door naar België met het doel om uiteindelijk naar Groot-Brittannië te reizen. Hij kwam aan in België in de maand april of mei, van het jaar 2017. Verzoeker werd in die maanden verschillende malen aangetroffen op Belgisch grondgebied zonder geldige verblijfsdocumenten. Op 29 juni 2017 werd hij in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas geplaatst en zou hij worden teruggeleid naar Italië, maar deze procedure werd uiteindelijk stopgezet. In de maand september heeft verzoeker een gesprek gehad met een delegatie van de Soedanese autoriteiten met het oog op zijn identificatie. Hij werd uiteindelijk geïdentificeerd als de heer A. M., geboren op 1 januari 1995, op een onbekende plaats. Er werd op zijn naam een laissez-passer afgegeven en men heeft gepoogd hem terug te leiden naar Soedan in oktober 2017. Verzoeker heeft zich echter verzet en op 20 oktober 2017 diende hij een verzoek in om internationale bescherming in. Op 25 juli 2018 nam het Commissariaat-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 4 december 2019 erkende de Raad verzoeker evenmin als vluchteling en werd hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd bij arrest met nummer 229 799.

Op 13 maart 2020 diende verzoeker huidig volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij legt in het kader hiervan een kopie neer van zijn Soedanese identiteitskaart.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende

de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan zijn eerder afgelegde verklaringen te bevestigen met betrekking tot zijn vrees voor vervolging omwille van zijn deelname aan verschillende protesten en niet de waarheid te hebben verteld over zijn vrees gegrond op het feit dat hij staatloos zou zijn.

De commissaris-generaal beklemtoont in de bestreden beslissing echter terecht dat met betrekking tot de verklaringen die verzoeker aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielerelaas dat hij in het kader van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, namelijk zijn deelname aan betogingen in het jaar 2013 in Khartoum en zijn vrijlating op borg, zijn vorig verzoek werd afgewezen omdat hij niet aannemelijk maakte werkelijk te hebben deelgenomen aan deze protesten, te zijn gearresteerd, te zijn veroordeeld en op borg vrij te zijn gelaten omwille van zijn deelname aan deze protesten. Ook de Raad besliste de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming, die definitief is geworden. De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hij stelt dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en niet van dien aard zijn dat zij afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Dat verzoeker verder borduurt op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn asielerdossier.

Verzoeker zet verder uiteen dat hij in het kader van zijn eerste verzoek aangaf dat zijn naam H. M. I. was, ondanks het feit dat hij als A. M. door de Soedanese delegatie geïdentificeerd werd. Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek legt hij een kopie van zijn identiteitskaart voor waarop de naam H. M. I. wordt vermeld. Verzoeker meent dat dit stuk bevestigt dat hij niet gelogen heeft over zijn naam en dat H. M. I. geen alias was. Aangezien de twijfel hierover een kernelement uitmaakte in het kader van de beslissing van het Commissariaat-generaal en het oordeel van de Raad, vormt dit nieuw element een belangrijk stuk om zijn geloofwaardigheid te herstellen, aldus verzoeker. Hij voegt nog toe dat "indien hij

een alias moest gebruiken (M. A.)" dit was uit vrees verwijderd te kunnen worden en te worden geïdentificeerd door zijn nationale overheden, terwijl hij die overheden vreesde. Verzoeker betoogt verder dat hij in Al-Fasher geboren is, doch zijn geboorte ingeschreven werd toen hij al naar Khartoem verhuisd was. Ook dat hij niet zijn reële geboortedatum heeft opgegeven, kan naar de mening van verzoeker worden verklaard door zijn vrees geïdentificeerd te kunnen worden.

De Raad wijst op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

"Waar u verklaart, dat uw naam H. M. I. is (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 1), en niet de naam die u in Duitsland heeft opgegeven, namelijk A. M. (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 3), dient het hierna volgende te worden opgemerkt. Reeds in het kader van uw initiële verzoek werd vastgesteld dat u zeer onduidelijk was over uw werkelijke naam en identiteit (zie beslissing 1717871). Er werd immers vastgesteld dat u verschillende aliassen heeft gebruikt in verschillende Europese landen, en daarbij verschillende geboortedata en nationaliteiten heeft opgegeven. Tijdens het persoonlijk onderhoud op 5 juni 2018 stelde u dat u staatloos was, gezien u geboren bent uit een Somalische vader en een Soedanese moeder (zie notities CGVS, p.10, in dossier 1717871). Tijdens de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bleef u erbij staatloos te zijn, en geboren te zijn uit een Somalische vader (zie verzoekschrift dd.24/8/2018, in administratieve dossier). Het verzoekschrift stelt dat (...) verzoeker zelf zegt staatloos te zijn en nooit de Soedanese nationaliteit [te hebben] bekomen aangezien zijn vader een Somaliër is en de Soedanese wet niet voorzag in overdracht van de nationaliteit via de moeder (...) (zie verzoekschrift dd.24/8/2018, p.6-7). In het kader van uw eerste volgende verzoek herhaalt u dat uw vader Somaliër is (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 6 en punt 19). Echter, legt u in het kader van huidig verzoek ook een kopie neer van uw Soedanese identiteitskaart om te bewijzen dat uw werkelijke naam wel degelijk H. M. I. is. U gaf toe dat u in het kader van uw initiële verzoek tot internationale bescherming niet de waarheid heeft verteld omtrent uw identiteitskaart (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 16). U stelde dat u de vorige keer gezegd had geen identiteitsdocumenten te hebben, maar dat u er wel heeft. Los van het feit dat u de Belgische autoriteiten aldus moedwillig heeft willen misleiden tijdens uw vorig verzoek, dient opgemerkt, dat de kopie van uw identiteitskaart – waarvan zich een vertaling bevindt in het administratieve dossier – uw verklaringen omtrent uw nationaliteit enkel tegenspreken. De kopie stelt dat u inderdaad H. M. I. heet, en niet A. M., zoals de Soedanese identificatiemissie u heeft geïdentificeerd. Maar tevens, blijkt uit deze identiteitskaart, dat u wel degelijk de Soedanese nationaliteit heeft. Bovendien dient vastgesteld dat deze door u neergelegde identiteitskaart, volledig afbreuk doet aan uw verklaring dat uw vader Somalisch zou zijn, gezien u eerder net verklaarde dat u geen identiteitsdocumenten kon bemachtigen in Soedan, louter en alleen omwille van het feit dat uw vader de Somalische nationaliteit bezat. Sterker nog, er staat vermeld dat u geboren bent in de hoofdstad Khartoem in het jaar 1987, en niet in de Darfurese stad El-Fasher in het jaar 1995, zoals u voor de Belgische asielinstanties steeds heeft beweerd. Zodoende, kan uit het door u neergelegde document enkel worden vastgesteld dat u heeft volhard in het misleiden van de Belgische autoriteiten wat betreft uw nationaliteit, geboorteplaats en – datum. Dat u daadwerkelijk H. M. I. heet, weegt niet op tegen deze tegenstrijdigheden, en heeft niets te maken met de door u opgeworpen vrees bij terugkeer. Het enige wat u tijdens uw eerste volgende verzoek heeft gezegd is dat u wilde bewijzen dat uw naam H. M. I. is. U heeft geen vrees geuit omtrent de uw naamsverwarring (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 16). U uitte wél een vrees in verband met uw nationaliteit, en u stelde dat u niet kan teruggaan naar Soedan omdat u van Somalische afkomst bent, en geen Soedanees bent (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 19). Dit wordt echter tegengesproken door de door u zélf neergelegde kopie van uw Soedanese identiteitskaart." eigen onderlijning.

De Raad wijst erop dat verzoeker voorbijgaat aan de persoonlijke verantwoordelijkheid die op hem rust om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van waarheidsgetrouwe informatie over het verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij van meet af aan correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt.

De commissaris-generaal stelt dan ook onder verwijzing naar de eerder afgelegde verklaringen en procedurestukken van verzoeker vooreerst op pertinente wijze vast dat verzoeker eerder verklaarde geen identiteitsdocumenten te hebben en dat thans blijkt dat hij er wel één heeft. De commissaris-generaal vervolgt, eveneens op goede gronden, dat los van het feit dat verzoeker de Belgische autoriteiten aldus moedwillig heeft willen misleiden tijdens zijn vorig verzoek, dient te worden opgemerkt, dat de kopie van verzoeker zijn identiteitskaart verzoekers verklaringen omtrent zijn nationaliteit enkel

tegenspreken. Zo blijkt hieruit dat verzoeker wel degelijk de Soedanese nationaliteit heeft en dat volledig afbreuk wordt gedaan aan verzoekers verklaring dat zijn vader Somalisch zou zijn, aangezien verzoeker eerder net verklaarde dat hij geen identiteitsdocumenten kon bemachtigen in Soedan, louter en alleen omwille van het feit dat zijn vader de Somalische nationaliteit bezat. De Raad stelt echter vast dat verzoeker het stilzwijgen bewaart over deze pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, minstens slaagt hij er niet in er afbreuk aan te doen. Wat betreft de opmerking betreffende de vermelding dat verzoeker geboren is in de hoofdstad Khartoem in het jaar 1987, en niet in de Darfurese stad 'El-Fasher' in het jaar 1995, zoals hij voor de Belgische asielinstanties steeds heeft beweerd, komt verzoeker niet verder dan de algemene bewering in 'Al-Fasher' geboren te zijn te herhalen en daarbij, wederom op algemene wijze, aan te geven dat zijn geboorte werd ingeschreven toen hij al naar Karthoem verhuisd was, hetgeen niet kan overtuigen.

Hoewel het gegeven dat leugenachtige verklaringen werden afgelegd op zich niet belet dat het verzoek verder wordt onderzocht, kan een poging om de asielinstanties te misleiden niet worden geminimaliseerd. Verzoeker kan zich bezwaarlijk beperken tot een betoog waarin hij voorhoudt de twijfels weg te nemen. Hij spitst zijn betoog toe op zijn naam H. M. I., doch de Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat dit niet opweegt tegen de vastgestelde tegenstrijdigheden, waaraan verzoeker aldus niet slaagt afbreuk te doen. Evenmin kan de door verzoeker in zijn verzoekschrift algemeen geformuleerde vrees verwijderd te kunnen worden en te worden geïdentificeerd door zijn nationale overheden terwijl hij die autoriteiten vreesde, soelaas bieden. De commissaris-generaal motiveert op pertinente wijze: "Dat u daadwerkelijk H. M. I. heet, weegt niet op tegen deze tegenstrijdigheden, en heeft niets te maken met de door u opgeworpen vrees bij terugkeer. Het enige wat u tijdens uw eerste volgende verzoek heeft gezegd is dat u wilde bewijzen dat uw naam H. M. I. is. U heeft geen vrees geuit omtrent de uw naamsverwarring (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 16). U uitte wél een vrees in verband met uw nationaliteit, en u stelde dat u niet kan teruggaan naar Soedan omdat u van Somalische afkomst bent, en geen Soedanees bent (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 19). Dit wordt echter tegengesproken door de door u zélf neergelegde kopie van uw Soedanese identiteitskaart." Ook deze concrete motieven worden ongemoeid gelaten, laat staan dat verzoeker erin slaagt ze te weerleggen.

Verzoeker poogt nog zijn houding op algemene wijze te verschonen door in zijn verzoekschrift te stellen dat hij als gevolg van zijn drugsproblematiek geen herinnering meer heeft van zijn eerste persoonlijk onderhoud en dat het feit dat hij onder invloed was, kan uitleggen dat hij zijn vrees voor vervolging niet duidelijk heeft kunnen uiteenzetten. Er kan echter genoegzaam worden verwezen naar volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Waar u verklaart dat u niet in staat was om tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, op 5 juni 2018, alles te vertellen, omdat u op dat moment xtc-pillen had genomen (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 16), dient opgemerkt dat deze bewering enkel een blote bewering betreft, en dat nergens uit het administratieve dossier kan worden afgeleid dat u daadwerkelijk drugsproblemen heeft, of daadwerkelijk onder invloed was tijdens het persoonlijk onderhoud op 5 juni 2018. Evenmin, heeft u tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV aangegeven dat u niet in staat was uw problemen uiteen te zetten op 5 juni 2018 omdat u onder invloed was (zie verzoekschrift dd.24/8/2018). Hieruit, en uit eerdere vaststellingen – namelijk dat u meermaals heeft getracht de Belgische [en Europese] asielinstanties moedwillig te misleiden, zowel tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming, als tijdens uw eerste volgende verzoek, - dient dan ook afgeleid dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering gedrogeerd te zijn geweest tijdens het persoonlijk onderhoud op 5 juni 2018." (eigen onderlijning).

De Raad stelt vooreerst vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, niet wordt beperkt tot het, pertinente, motief dat omwille van het niet kenbaar maken van zijn problematiek tijdens de procedure voor de Raad en zijn pogingen tot het moedwillig misleiden van de Belgische asielinstanties, geen geloof wordt gehecht aan de drugsproblematiek. De opmerking dat enkel sprake is van een blote bewering, wordt niet weerlegd door het verzoekers verweer. Daarnaast kan de algemene bewering dat verzoeker nog drugsverslaafd was tijdens de procedure bij de Raad en dat hij zich schaamt voor deze situatie, geen verschoning bieden. Het weze herhaald dat het verzoeker toekomt alle mogelijke informatie voor te leggen.

Waar verzoeker hieraan de plicht te worden gehoord tracht vast te knopen, stelt de Raad in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze

verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar hij in zijn verzoekschrift aangeeft dat, indien hij gehoord werd, hij zou kunnen uitleggen in welke omstandigheden zijn drugsverslaving is begonnen, welke invloed dit had op zijn leven en hoe hij deze problematiek begin 2020 heeft kunnen stoppen, blijft verzoeker ook thans in gebreke aan te tonen welke concrete elementen hij niet heeft kunnen voorleggen die de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat het algemeen verweer vanwege verzoeker niet dienstig is om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op essentiële elementen, te ontkrachten. Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

4.2. Verzoeker verwijst voorts in zijn verzoekschrift naar een artikel van RTI Info, Soudan van 13 september 2020 en betoogt onder meer: "Bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan niets verzekeren dat Verzoeker geen ernstige inbreuken zal te beurt vallen, gezien het feit dat hij, zoals hierboven uiteengezet, als staatloze gene rechten geniet, en gezien het feit dat hij, gezien zijn etnisch, toegeschreven politiek profiel en het feit dat hij werd ondervraagd in België door de delegatie. Hieruit volgt dat het risico dat verzoeker ernstige inbreuken op zijn psychische integriteit zal moeten ondergaan bij zijn terugkeer zeer reëel is. Ten slotte kan uit deze elementen afgeleid worden dat de C.G.V.S. de gevolgen van het uitzonderlijk kwetsbaar profiel van verzoeker in de uiteengezette context, in geval van terugtocht naar zijn land van herkomst, niet onderzocht heeft."

Een loutere verwijzing naar de algemene situatie en de recente ontwikkelingen in Soedan volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond. Verzoeker slaagt er echter niet in een dergelijke vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat het neerleggen van zijn identiteitskaart alle twijfels over zijn identiteit heeft kunnen wegnemen, noch kan gelet op het eerder vastgestelde ernstig worden verwezen naar het hebben van geen rechten als staatloze. Het weze hierbij nog opgemerkt dat verzoeker eerder in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk stelt: "De eiser heeft niettemin niet de waarheid verteld over zijn vrees gegrond op het feit dat hij staatloos zouden zijn". Waar hij verwijst naar "zijn etnisch, toegeschreven politiek profiel" kan genoegzaam worden verwezen naar de vaststaande beoordeling in het kader van verzoekers eerste verzoek waarbij zijn relaas niet werd aanvaard en dient te worden vastgesteld dat, evenals waar hij stelt ondervraagd te zijn "in België door de delegatie", verzoeker op geen enkele manier in concreto aantoont om welke reden dit voor hem risico's inhoudt. Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende verzoekers verwijzing naar zijn "uitzonderlijk kwetsbaar profiel" hetgeen hij derhalve niet aannemelijk maakt. Het weze hierbij opgemerkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing onder verwijzing naar het persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal op 5 juni 2018, in het kader van verzoekers eerste verzoek tot internationale bescherming, en het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van zijn eerste volgende verzoek, oordeelt dat verzoeker er niet in is geslaagd zijn vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

De Raad benadrukt voorts dat wat de veiligheidssituatie betreft, waarbij de commissaris-generaal in zijn analyse een geheel van factoren in rekening heeft genomen, de loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident heeft voorgedaan in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop de COI Focus gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoonde dat de feitelijke vaststellingen in de COI Focus niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen, hetgeen in casu is gebeurd. Evenmin wordt derhalve aangetoond door verzoekers verwijzing dat een COI Focus van 6 september 2019 dateert, zijnde één jaar geleden, dat de analyse niet actueel meer zou zijn.

Verzoeker brengt geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er met zijn algemeen verweer, noch met het voegen van voormeld artikel in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontcrachten.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.3. De Raad wijst er nog op dat wat de verzoekers verwijzing naar de situatie ten gevolge van COVID 19 betreft, het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID 19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13 847 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7).

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van de verzoekende partij dat haar cliënt zich in quarantaine bevindt wegens een COVID-uitbraak in het centrum, zij legt hiervan een attest neer en vraagt om de zaak uit te stellen. De Raad wijst erop dat verzoekende partij vertegenwoordigd is door haar raadsvrouw.

Wanneer verzoekende partij ter terechtzitting uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat bij de beoordeling van haar vrees rekening dient gehouden te worden met haar drugsproblemen. Zij vervolgt dat zij werd geïdentificeerd door een Soedanese missie als Soedanees onderdaan met de naam M. A. De verzoekende partij wijst erop dat de naam die zij opgaf gewoon door de missie werd aangenomen zonder dat daarvoor een objectief stuk voorhanden is. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat ook geen enkel verslag werd opgemaakt over de wijze waarop de identiteit van de verzoekende partij werd vastgesteld, zo stelt zij. Thans legt de verzoekende partij een identiteitskaart neer waaruit blijkt dat zij Soedanees onderdaan is met de naam M.I. Zij meent dat er geen gedegen onderzoek is gebeurd naar de identiteitskaart en evenmin rekening werd gehouden met haar drugsproblematiek.

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting een betoog voert omtrent haar identificatie door een Soedanese missie als Soedanees onderdaan met de naam M. A., het gebrek aan een objectief stuk en verslag, en waar zij verwijst naar de identiteitskaart die zij heeft neergelegd waaruit blijkt dat zij Soedanees onderdaan is met de naam M.I., herneemt de Raad volgende grond van voormelde beschikking:

“De Raad wijst op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Waar u verklaart, dat uw naam H. M. I. is (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 1), en niet de naam die u in Duitsland heeft opgegeven, namelijk A. M. (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 3), dient het hierna volgende te worden opgemerkt. Reeds in het kader van uw initiële verzoek werd vastgesteld dat u zeer onduidelijk was over uw werkelijke naam en identiteit (zie beslissing 1717871). Er werd immers vastgesteld dat u verschillende aliassen heeft gebruikt in verschillende Europese landen, en daarbij verschillende geboortedata en nationaliteiten heeft opgegeven. Tijdens het persoonlijk onderhoud op 5 juni 2018 stelde u dat u staatloos was, gezien u geboren bent uit een Somalische vader en een Soedanese moeder (zie notities CGVS, p.10, in dossier 1717871). Tijdens de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bleef u erbij staatloos te zijn, en geboren te zijn uit een Somalische vader (zie verzoekschrift dd.24/8/2018, in administratieve dossier). Het verzoekschrift stelt dat (...) verzoeker zelf zegt staatloos te zijn en nooit de Soedanese nationaliteit [te hebben] bekomen aangezien zijn vader een Somaliër is en de Soedanese wet niet voorzag in overdracht van de nationaliteit via de moeder (...) (zie verzoekschrift dd.24/8/2018, p.6-7). In het kader van uw eerste volgende verzoek herhaalt u dat uw vader Somaliër is (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 6 en punt 19). Echter, legt u in het kader van huidig verzoek ook een kopie neer van uw Soedanese identiteitskaart om te bewijzen dat uw werkelijke naam wel degelijk H. M. I. is. U gaf toe dat u in het kader van uw initiële verzoek tot internationale bescherming niet de waarheid heeft verteld omtrent uw identiteitskaart (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 16). U stelde dat u de vorige keer gezegd had geen identiteitsdocumenten te hebben, maar dat u er wel heeft. Los van het feit dat u de Belgische autoriteiten aldus moedwillig heeft willen misleiden tijdens uw vorig verzoek, dient opgemerkt, dat de kopie van uw identiteitskaart – waarvan zich een vertaling bevindt in het administratieve dossier – uw verklaringen omtrent uw nationaliteit enkel tegenspreken. De kopie stelt dat u inderdaad H. M. I. heet, en niet A. M., zoals de Soedanese identificatiemissie u heeft geïdentificeerd. Maar tevens, blijkt uit deze identiteitskaart, dat u wel degelijk de Soedanese nationaliteit heeft. Bovendien dient vastgesteld dat deze door u neergelegde identiteitskaart, volledig afbreuk doet aan uw verklaring dat uw vader Somalisch zou zijn, gezien u eerder net verklaarde dat u geen identiteitsdocumenten kon bemachtigen in Soedan, louter en alleen omwille van het feit dat uw vader de Somalische nationaliteit bezat. Sterker nog, er staat vermeld dat u geboren bent in de hoofdstad Khartoem in het jaar 1987, en niet in de Darfurese stad El-Fasher in het jaar 1995, zoals u voor de Belgische asielinstanties steeds heeft beweerd. Zodoende, kan uit het door u neergelegde document enkel worden vastgesteld dat u heeft volhard in het misleiden van de Belgische autoriteiten wat betreft uw nationaliteit, geboorteplaats en – datum. Dat u daadwerkelijk H. M. I. heet, weegt niet op tegen deze tegenstrijdigheden, en heeft niets te maken met de door u opgeworpen vrees bij terugkeer. Het enige wat u tijdens uw eerste volgende verzoek heeft gezegd is dat u wilde bewijzen dat uw naam H. M. I. is. U heeft geen vrees geuit omtrent de uw naamsverwarring (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 16). U uitte wél een vrees in verband met uw nationaliteit, en u stelde dat u niet kan teruggaan naar Soedan omdat u van Somalische afkomst bent, en geen Soedanees bent (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 19). Dit wordt echter

tegengesproken door de door u zélf neergelegde kopie van uw Soedanese identiteitskaart.” eigen onderlijning.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ter terechtzitting een betoog voert omtrent haar neergelegde identiteitskaart, doch niet *in concreto* ingaat op de vaststellingen dienaangaande in voormelde beschikking met verwijzing naar de bestreden beslissing. Hieruit blijkt tevens dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, hieromtrent wel degelijk afdoende onderzoek werd gevoerd en omstandig werd gemotiveerd. Minstens brengt de verzoekende partij geen valabele argumenten bij die hier een ander licht op werpen. Het ter terechtzitting aanhalen dat de naam die zij opgaf gewoon door de missie werd aangenomen zonder dat daarvoor een objectief stuk voorhanden is en er geen enkel verslag werd opgemaakt over de wijze waarop de identiteit van de verzoekende partij werd vastgesteld, brengt geen soelaas gelet op de concrete vaststellingen en de pertinente gevolgtrekkingen uit de neergelegde identiteitskaart zoals hiervoor benadrukt en waaraan de verzoekende partij voorbijgaat. De Raad herneemt en beklemtoont dan ook volgende grond van voormelde beschikking waaraan evenmin afbreuk wordt gedaan:

“De Raad wijst erop dat verzoeker voorbijgaat aan de persoonlijke verantwoordelijkheid die op hem rust om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van waarheidsgetrouwe informatie over het verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij van meet af aan correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt.

De commissaris-generaal stelt dan ook onder verwijzing naar de eerder afgelegde verklaringen en procedurestukken van verzoeker vooreerst op pertinente wijze vast dat verzoeker eerder verklaarde geen identiteitsdocumenten te hebben en dat thans blijkt dat hij er wel één heeft. De commissaris-generaal vervolgt, eveneens op goede gronden, dat los van het feit dat verzoeker de Belgische autoriteiten aldus moedwillig heeft willen misleiden tijdens zijn vorig verzoek, dient te worden opgemerkt, dat de kopie van verzoeker zijn identiteitskaart verzoekers verklaringen omtrent zijn nationaliteit enkel tegenspreken. Zo blijkt hieruit dat verzoeker wel degelijk de Soedanese nationaliteit heeft en dat volledig afbreuk wordt gedaan aan verzoekers verklaring dat zijn vader Somalisch zou zijn, aangezien verzoeker eerder net verklaarde dat hij geen identiteitsdocumenten kon bemachtigen in Soedan, louter en alleen omwille van het feit dat zijn vader de Somalische nationaliteit bezat. De Raad stelt echter vast dat verzoeker het stilzwijgen bewaart over deze pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, minstens slaagt hij er niet in er afbreuk aan te doen. Wat betreft de opmerking betreffende de vermelding dat verzoeker geboren is in de hoofdstad Khartoem in het jaar 1987, en niet in de Darfurese stad ‘El-Fasher’ in het jaar 1995, zoals hij voor de Belgische asielinstanties steeds heeft beweerd, komt verzoeker niet verder dan de algemene bewering in ‘Al-Fasher’ geboren te zijn te herhalen en daarbij, wederom op algemene wijze, aan te geven dat zijn geboorte werd ingeschreven toen hij al naar Karthoem verhuisd was, hetgeen niet kan overtuigen.

Hoewel het gegeven dat leugenachtige verklaringen werden afgelegd op zich niet belet dat het verzoek verder wordt onderzocht, kan een poging om de asielinstanties te misleiden niet worden geminimaliseerd. Verzoeker kan zich bezwaarlijk beperken tot een betoog waarin hij voorhoudt de twijfels weg te nemen. Hij spitst zijn betoog toe op zijn naam H. M. I., doch de Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat dit niet opweegt tegen de vastgestelde tegenstrijdigheden, waaraan verzoeker aldus niet slaagt afbreuk te doen. Evenmin kan de door verzoeker in zijn verzoekschrift algemeen geformuleerde vrees verwijderd te kunnen worden en te worden geïdentificeerd door zijn nationale overheden terwijl hij die autoriteiten vreesde, soelaas bieden. De commissaris-generaal motiveert op pertinente wijze: “Dat u daadwerkelijk H. M. I. heet, weegt niet op tegen deze tegenstrijdigheden, en heeft niets te maken met de door u opgeworpen vrees bij terugkeer. Het enige wat u tijdens uw eerste volgende verzoek heeft gezegd is dat u wilde bewijzen dat uw naam H. M. I. is. U heeft geen vrees geuit omtrent de uw naamsverwarring (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 16). U uitte wél een vrees in verband met uw nationaliteit, en u stelde dat u niet kan teruggaan naar Soedan omdat u van Somalische afkomst bent, en geen Soedanees bent (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 19). Dit wordt echter tegengesproken door de door u zélf neergelegde kopie van uw Soedanese identiteitskaart.” Ook deze concrete motieven worden ongemoeid gelaten, laat staan dat verzoeker erin slaagt ze te weerleggen.” (eigen onderlijning).

4.2. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanhaalt dat bij de beoordeling van haar vrees rekening dient gehouden te worden met haar haar drugsproblemen.

Opnieuw gaat de verzoekende partij voorbij aan de concrete vaststellingen in voormelde beschikking met verwijzing naar de bestreden beslissing. Hieruit blijkt immers dat met voormelde problematiek wel degelijk rekening werd gehouden:

“Verzoeker poogt nog zijn houding op algemene wijze te verschonen door in zijn verzoekschrift te stellen dat hij als gevolg van zijn drugsproblematiek geen herinnering meer heeft van zijn eerste persoonlijk onderhoud en dat het feit dat hij onder invloed was, kan uitleggen dat hij zijn vrees voor vervolging niet duidelijk heeft kunnen uiteenzetten. Er kan echter genoegzaam worden verwezen naar volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Waar u verklaart dat u niet in staat was om tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, op 5 juni 2018, alles te vertellen, omdat u op dat moment xtc-pillen had genomen (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 16), dient opgemerkt dat deze bewering enkel een blote bewering betreft, en dat nergens uit het administratieve dossier kan worden afgeleid dat u daadwerkelijk drugsproblemen heeft, of daadwerkelijk onder invloed was tijdens het persoonlijk onderhoud op 5 juni 2018. Evenmin, heeft u tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV aangegeven dat u niet in staat was uw problemen uiteen te zetten op 5 juni 2018 omdat u onder invloed was (zie verzoekschrift dd.24/8/2018). Hieruit, en uit eerdere vaststellingen – namelijk dat u meermaals heeft getracht de Belgische [en Europese] asielinstanties moedwillig te misleiden, zowel tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming, als tijdens uw eerste volgende verzoek,- dient dan ook afgeleid dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering gedrogeerd te zijn geweest tijdens het persoonlijk onderhoud op 5 juni 2018.” (eigen onderlijning).

De Raad stelt vooreerst vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, niet wordt beperkt tot het, pertinente, motief dat omwille van het niet kenbaar maken van zijn problematiek tijdens de procedure voor de Raad en zijn pogingen tot het moedwillig misleiden van de Belgische asielinstanties, geen geloof wordt gehecht aan de drugsproblematiek. De opmerking dat enkel sprake is van een blote bewering, wordt niet weerlegd door het verzoekers verweer. Daarnaast kan de algemene bewering dat verzoeker nog drugsverslaafd was tijdens de procedure bij de Raad en dat hij zich schaamt voor deze situatie, geen verschoning bieden. Het weze herhaald dat het verzoeker toekomt alle mogelijke informatie voor te leggen.”

4.3. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij zich louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog waarbij zij haar visie op de zaak geeft en zij in hoofdzaak voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met bepaalde elementen, zijnde de neergelegde identiteitskaart waaruit blijkt dat zij Soedanees onderdaan is met de naam M.I. en haar drugsproblematiek, aangevuld met algemene beweringen. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek ervan. De verzoekende partij kan echter door zich toe te spitsen op bepaalde argumenten waarbij zij de concrete vaststellingen evenals de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking negeert, de beoordeling ervan niet in een ander daglicht stellen. Zij blijft in gebreke valabele en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven.

De verzoekende partij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS